

‘Goddank!’

Deborah Fearnside deed de voordeur dicht, leunde er met haar volle gewicht tegenaan en sloot haar perfect opgemaakte oogleden over haar zachte blauwe ogen. Het was maandag en de kinderen waren eindelijk weg. Ze werden al vroeg door de altijd klaarstaande Mavis Dean naar de peuterklas gebracht. Nu hoefde ze alleen nog maar haar jas en haar sleutels te pakken, af te sluiten en weg te gaan.

Ze deed haar ogen open en keek nerveus op haar horloge. Nu het zo dichtbij kwam kreeg ze vlinders in haar buik. Ze wilde het absoluut niet op het laatste moment nog verknoeien. Ze was al helemaal gereed, dat was ze al vanaf kwart voor zeven die ochtend. Haar natuurlijke optimisme keerde terug terwijl ze zich door het huis rept.

Deborah Fearnside hield van de maandag, altijd al. Ze wist dat ze op dat punt een uitzondering was op de meeste mensen, maar ze vond het wel leuk om in ieder geval in één aspect van haar leven anders te zijn. Van de mensen die ze kende was zij de enige die uitkeek naar de maandag, de dag waarop de tijd heel even van haar was. Op maandag ging Derek weer naar kantoor. Dan reed hij precies om vijf minuten voor zeven met zijn gloednieuwe, zilverkleurige Audi achteruit van de oprit om de trein van twaalf over zeven naar Victoria Station te halen, en stipt om kwart voor acht gingen de kinderen naar school. Noreen, de hulp in de huishouding, kwam om kwart over acht, op tijd om de ontbijttafel af te ruimen en de puinhopen van het weekend weg te werken.

En deze lenteochtend was er nog iets bijzonders aan de hand. Vandaag ging Deborah naar Londen om de papieren te tekenen waarmee

ze gelanceerd werd in, ja wat eigenlijk? Opwinding, uitdaging, beroemdheid? Dat deed er niet toe, het was eindelijk iets nieuws. Ze verlangde wanhopig naar iets nieuws.

Vier weken daarvoor hadden zij en haar vriendinnen gereageerd op een advertentie van een halve pagina groot in de plaatselijke krant, waarin jonge moeders werden gezocht die geïnteresseerd waren in een parttime loopbaan als rijpere modellen voor een nieuwe catalogus. In de advertentie werd uitgelegd dat de catalogus zich richtte op gezinnen die graag 'op hun gemak kwaliteitskleding willen kopen, die past bij hun drukke, actieve levensstijl'. Er stond verder dat uit onderzoek was gebleken dat 'de respons vanuit onze doelgroep aanmerkelijk hoger ligt (in sommige gevallen zelfs driemaal zo hoog) als de kleding wordt geshowd door 'levensechte' moeders en hun kinderen'.

De modellen moesten aan veeleisende criteria voldoen en er was een selectieprocedure van vier stadia. Bovendien waren er strikte grenzen gesteld aan de lengte en het gewicht van de moeders en de leeftijd van de kinderen. De beloning voor succesvolle modellen was in de bewoordingen van de advertentie 'uitstekend'.

Aanvankelijk waren Deborah en haar vriendinnen sceptisch geweest. Ten minste zes van hen voldeden aan de specifieke eisen van lengte en gewicht en hadden kinderen in de juiste leeftijdscategorie. Naar Deborahs mening waren drie van hen echt heel aantrekkelijk. Deborah moest toegeven dat zijzelf misschien wel de aantrekkelijkste was. Zij had nog steeds haar natuurlijke, goudblonde krullen en lichtblauwe ogen waar destijds de jongens op school zo weg van waren, en ondanks twee kinderen was haar figuur nog altijd strak en welgevormd. Striae en beginnende cellulitis waren onvermijdelijk op je drieëndertigste, maar in de advertentie werd duidelijk gesteld dat alle foto's in kleding werden gemaakt, en voor de badkleding en lingerie werden beroepsmodellen gebruikt. Toch leek het een beetje riskant; ze zouden misschien dwaas overkomen, en dus besloten ze dat het niets voor hen was.

Toen gebeurden er twee dingen die ertoe leidden dat Deborah die

ochtend de trein van twaalf over acht naar Londen nam om naar haar afspraak te gaan.

Reden nummer één was Derek. Ze had geaccepteerd dat hij als man niet zo demonstratief was in zijn gevoelsuitingen, daar was hij niet mee opgevoed, maar ze verwachtte wel énige reactie toen ze op de zaterdag na het verschijnen van de advertentie flanierend in haar nieuwste aanschaf van de Naughty Nightie-party, waar ze eerder die week naartoe was geweest, de badkamer uitkwam en de aangrenzende slaapkamer inliep. Ze had het doorzichtige, tweedelige setje van turkoois kleurig chifon onder veel grappen en jaloerse toespeelingen van haar vriendinnen uitgekozen. Het topje van het ragfijne kledingstuk had een gewaagd décolleté helemaal tot aan de navel, en was met ivoorkleurig kant afgezet, wat de zomen aan de mouwloze armen en aan de onderkant die tot halverwege de dijen kwam, een zacht aanzien gaf. Er zat een bijpassend kanten broekje met korte pijpjes bij en het gehele ensemble liet haar nog altijd stevige borsten optimaal uitkomen en flatteerde haar iets breder geworden heupen, die bleven, ondanks de aerobicslessen die ze twee keer per week volgde.

Toen ze de gedempt verlichte slaapkamer binnenkwam, rozig en warm van het douchen en met vleugjes van het parfum dat Derek zo lekker vond op alle juiste plekjes, ging ze ervan uit dat haar man dit niet zou kunnen weerstaan. In plaats daarvan keek hij alleen maar op van *The Economist* en verzocht haar het badkamerlicht achter zich uit te doen. Dat had ze met opzet aangelaten om haar voortschrijden door de kamer te belichten in de hoop dat het haar een verleidelijk silhouet zou geven.

Het weerhield Deborah er niet van zich op het bed te laten glijden en de bovenkant van Dereks tijdschrift naar beneden te trekken, in de veronderstelling dat hij nu toch wel in de gaten zou hebben dat er iets gaande was. Verre van dat. Hij griste het tijdschrift uit haar hand, draaide zich om en liet zijn hoofd met een plof op het kussen vallen. Toen kroop hij luidruchtig onder het dekbed en knipte het bedlampje aan zijn kant uit met de kille woorden: 'Mijn god, zeg!'

De ruzie die daaruit voortvloeide was heel erg geweest. Het eindigde ermee dat Deborah warm ingepakt in haar chenille peignoir om twee uur 's nachts in de keuken thee zat te drinken en zich plechtig voornam Derek op de een of andere manier te bewijzen dat ze nog steeds een aantrekkelijke vrouw was. Pas later, toen ze de kranten van vrijdag wegdeed, viel haar oog weer op de advertentie. In een opwelling scheurde ze haar uit en legde haar opzij.

Zelfs toen lag het nog niet in de lijn der verwachtingen dat Deborah er iets mee zou doen, ware het niet dat Jean en Leslie, twee van haar beste vriendinnen, in het weekend van gedachten waren veranderd en uiteindelijk toch hadden besloten op de advertentie te reageren. Brian, de man van Leslie, die de groeiende belangstelling van zijn vrouw voor de advertentie met bezorgdheid aanzag, had het opgegeven telefoonnummer gebeld en een boodschap doorgegeven aan een welbespraakte en geruststellende secretaresse. Hij werd binnen een uur teruggebeld door degene die verantwoordelijk was voor het nieuwe project. De man kon op alle vragen van Brian een professioneel antwoord geven. Twee dagen later kreeg de familie Smith een glossy brochure van het bedrijf thuisgestuurd, mét een tussentijds financieel overzicht van het moederbedrijf erbij. Brian, die zelf een opleiding tot accountant had gevolgd, controleerde het bedrijf bij de Engelse Kamer van Koophandel. Het bestond en, jawel, er was een dochteronderneming, een groothandel in modeaccessoires. Gerustgesteld, maar evengoed vastbesloten om alle onzekerheden uit te sluiten, belde Brian een vriend op die in de branche werkzaam was, en deze bevestigde dat het moederbedrijf zich sterk uitbreidde in de postordersector.

Leslie, gerustgesteld door de steun van haar man, moedigde haar vriendinnen aan ook te solliciteren. Haar man was zelfs bereid hen te begeleiden naar de sollicitatiegesprekken als het zover kwam. Dit trok Deborah over de streep en uiteindelijk besloten zes moeders van de school gezamenlijk te solliciteren. In de advertentie stond dat ze hun naam, adres, telefoonnummer, lengte en gewicht, details over de leeftijd en het geslacht van hun kinderen moesten opgeven, en

een aantal gezinsfoto's en individuele foto's van goede kwaliteit moesten meesturen (die zouden worden teruggezonden als ze een gefrankeerde en geadresseerde envelop bijsloten).

Van de zes vriendinnen die solliciteerden werden er vier uitgenodigd om binnen een week in Londen op gesprek te komen. Deborah was er samen met Leslie en de twee anderen in bange verwachting en vol opwinding naartoe gegaan. De sollicitatiegesprekken zouden plaatsvinden in het Carlton Hotel (vier sterren, vertelde Deborah trots aan Derek) in de buurt van Trafalgar Square. Leslies man was uiteindelijk toch niet meegegaan, vier samen reizende vrouwen leek hem veilig genoeg.

De gesprekken werden in een chique vergaderruimte gevoerd door een verbluffend mooie vrouw van voor in de dertig, die zeer elegant gekleed ging. Zij stelde diepgaande vragen en voerde hun zenuwachtige antwoorden in op een laptop, waar, zo verklaarde ze, de informatie uit hun sollicitaties al in stond. Haar vragen hadden vooral betrekking op hun achtergrond en of ze ooit ervaring hadden gehad met modellenwerk of met acteren (Deborah herinnerde zich een liefdadigheidsmodeshow tijdens college toen ze negentien was en een paar toneelstukken op school). Verder ging het over hun kinderen, vooral over hun karakter en of ze het leuk zouden vinden om mee te doen, en of ze het aankonden kledingmodel te zijn. Ten slotte vroeg ze verontschuldigend of hun echtgenoten het ermee eens waren dat ze dit werk eventueel zouden gaan doen.

Na twee uur waren alle vier de vrouwen op gesprek geweest en had elk van hen te horen gekregen dat er binnen een week contact met hen zou worden opgenomen om hen te laten weten of ze al dan niet waren uitgekozen. Ze kregen een foldertje met informatie over het modellenbureau en de catalogus mee. Toen de vriendinnen de lift uit kwamen en door de marmeren lobby liepen, zagen ze tot hun verontrusting twee zeer aantrekkelijke vrouwen bij de receptie staan, die naar de vergaderruimte van het modellenbureau vroegen. Deborah dacht stilletjes bij zichzelf dat ze met een dergelijke concurrentie van geluk mochten spreken als ze de volgende ronde haalden.

Binnen drie dagen werden Leslie en Deborah opgebeld met de mededeling dat ze succes hadden gehad. Ze werden gevraagd voor een proeffotosessie in de week daarop. De tijdstippen waren zo geregeld dat ze samen konden reizen. Er werd ook gevraagd of ze op kosten van het bureau bij een plaatselijke studio foto's van hun kinderen wilden laten maken. Het was allemaal al geregeld. De ontzettend aardige vrouw aan de telefoon verklaarde dat hierdoor werd voorkomen dat de kinderen heen en weer moesten reizen voordat de uiteindelijke selectie had plaatsgevonden, wat Deborah en Leslie allebei buitengewoon praktisch en professioneel vonden.

De proefsessie in Londen verliep goed en beide vrouwen kregen te horen dat ze waren uitgenodigd om naar Londen te komen voor het tekenen van het contract. Ze gingen door; ze waren samen met twee anderen geselecteerd uit meer dan honderd sollicitanten. Ditmaal zouden ze niet zelf naar de studio komen, ze zouden met een auto met chauffeur van het station worden afgehaald.

En zo gebeurde het dat Deborah Fearnside op een zonnige ochtend in april met een buitengewoon luchtig gemoed de voordeur van haar huis voor de laatste keer achter zich dichttrok en hem zorgvuldig afsloot. Ze droeg geen gewetensbezwaren met zich mee, alleen een lichte reistas, waarin ze een aantal benodigdheden voor de trip, een ietwat vreemde talisman en haar chequeboekje had gestopt, voor het geval ze na de sessie nog tijd overhield om een bezoekje aan West End te brengen.

Deborah had met Leslie afgesproken dat ze haar met de auto zou ophalen om naar het station te gaan en ze stond prompt op tijd bij haar vriendin voor de deur. Ze was niet voorbereid op het tafereel dat ze bij haar aankomst aantrof.

Een vertwijfelde Leslie deed open met de krullers nog in haar haren. 'Deborah! O god, sorry, ik ga het niet halen. Ik heb een rampzalige ochtend. De kat is weg, god weet waar dat stomme beest is! Dat heeft ze nog nooit gedaan en de kinderen lopen al vanaf zeven uur huilend door het huis naar haar te zoeken. En Julie, die hen van-

daag naar school zou brengen, belde op om te zeggen dat haar auto niet wil starten. En als klap op de vuurpijl had ik net het hoofd van Jamies school aan de lijn, die zegt dat hij me absoluut moet spreken over een “ernstige zaak” zodra ik op school kom om de kinderen te brengen. Hij kon het niet via de telefoon afhandelen.’

Leslie stond op het punt in huilen uit te barsten. Achter haar kon Deborah de kinderen horen janken en de hond blafte als een bezetene.

‘Leslie, wat erg voor je. Wat ga je doen?’ Deborah leefde met haar mee, maar ze moest wel naar het station, de auto parkeren en een kaartje kopen. ‘Weet je wat,’ bood ze aan toen ze zag dat haar vriendin het echt niet meer wist, ‘ik zal zeggen dat je wat later komt. Zodra ik in de studio ben bel ik je op om te horen of je al terug bent van de school en wat je van plan bent. Oké?’

‘O, dank je, Debs, dat zou fijn zijn. Ik kan het misschien nog halen als het gesprek met het schoolhoofd goed afloopt.’

‘Natuurlijk wel, maak je maar niet druk. En het bureau zal het je heus niet kwalijk nemen dat je een beetje te laat bent na alle moeite die ze hebben gedaan om ons te vinden. Ik spreek je nog.’

Deborah draaide zich om zonder het antwoord van haar vriendin af te wachten. Als het niet te druk was op de weg kon ze met wat geluk de trein nog halen.

Vijftien minuten later liet ze zich dankbaar op een zitplaats zakken, terwijl de trein van twaalf over acht met vijf minuten vertraging van het perron wegreed. Als het niet zo rustig op de weg was geweest, als de trein op tijd was vertrokken, als ze op Leslie had gewacht, dan zou ze misschien, heel misschien die avond weer veilig thuisgekomen zijn.

Hij zat heel rustig achter het stuur van de gehuurde BMW uit de 5-serie. Alle planning en voorbereiding hadden tot dit moment geleid. Net als bij vorige gelegenheden was hij volkomen op zijn gemak en ging hij helemaal op in de act die hij zou opvoeren. Door de jaren heen had hij zijn bekwaamheid om te doden tot een kunst verheven. Hij maakte plannen, nam een rol aan en repeteerde net zo lang tot hij hem perfect beheerste; hij was schepper en uitvoerend kunstenaar in één.

In dit geval had hij voor een schijnbaar onoplosbaar probleem gestaan: hoe kreeg hij een vrouw uit haar dagelijkse routine en verschafte hij zichzelf de tijd om haar op zijn gemak te ondervragen, zonder dat er alarm werd geslagen en de politie een fanatieke klopjacht op hem opende?

Het makkelijkste onderdeel was haar en de anderen te vinden. Hun namen had hij in een oud jaarboek van de school gevonden en een oud meisjestijdschrift vulde de rest in. Daarna was het een kwestie van bepalen in welke volgorde hij hen zou benaderen. Hij moest meer specifieke informatie hebben en hij kon slechts hopen dat hij de volledige waarheid uit de eerste van hen zou krijgen.

Hij had haar uitgekozen, omdat ze gemakkelijk zou breken. Hij betwijfelde of ze überhaupt veel weerstand zou bieden. Ijdelheid en angst om haar mooie snoetje te verliezen zouden haar gevoeligheid voor zijn dreigementen vergroten. Hij had een hekel aan ondervragingen, ze waren zonder uitzondering smerig en tijdrovend. Hij beleefde er geen plezier aan, in tegenstelling tot sommigen die hij wel eens had ontmoet en die seksuele bevrediging schenen te putten uit het toebrengen van pijn en de macht die het mes had over een hulpeloos slachtoffer.

Het was een flinke uitdaging geweest om een plan te bedenken dat voldoende kans gaf op een ontvoering waardoor niet meteen een enorme heisa werd ontketend. Haar regelrecht uit het dorp wegslepen had geen enkele kans van slagen; hij kende dit soort gemeen-

schappen. Ook al woonden er voornamelijk forensen met hun gezinnen, iedereen wist alles van elkaar omdat het om moeders en hun kinderen ging. Erger nog, hun dagelijkse routines en rituelen waren zo met elkaar verstrengeld dat een afwijking daarvan binnen enkele uren zou worden opgemerkt, in sommige gevallen zelfs eerder.

Er was een kans geweest dat ze niet in het standaardprofiel paste, maar in de periode dat hij haar observeerde bleek duidelijk dat ze tot een heel sneu soort behoorde: ze maakte deel uit van een groep vervoermoeders, die om beurten met de auto de kinderen van en naar school brachten; ze ging twee keer per week naar aerobics; ze was vrijwilligster in het bejaardentehuis; ze ging vaker winkelen dan haar man plezierig vond, en ze ging vaak bij haar vriendinnen op visite. Wat zijn plannen betrof, er was geen dag in dat zelfgeschapen lege leventje waarop ze niet veel te gauw gemist zou worden. Wat het nog lastiger maakte was dat er weinig gelegenheden waren om haar van huis op te pikken zonder het risico te lopen dat hij gezien werd. Haar huis was namelijk niet door één, maar door twee burens vanachter de gordijntjes te begluren, en zulke burens had ze ook.

De eerste glimp van een oplossing diende zich aan op een van zijn observatietoetjes, toen hij haar en een groepje vriendinnen naar een restaurant was gevolgd waar ze koffie gingen drinken. Ze hadden zitten klagen over de leegte in hun leven, dat ze zo onvoldaan waren, over al het potentieel dat ze hadden, maar dat snel verloren zou gaan als het niet werd aangeboord. Hij had het automatisch in zich opgeslagen om er later iets mee te kunnen doen.

Daarna hadden ze zich verdiept in een catalogus van een postorderbedrijf. Tussen de diverse laatdunkende commentaren op de kleding door, waren er ook opmerkingen te horen over de kunstmatigheid van de modellen zelf. Een van de vrouwen had gezegd dat ze er gewoon niet 'levensecht' uitzagen.

Toen hij de informatie die hij bijeengesprokkeld had zat te filteren, versmolten de twee gesprekstheïa's in zijn hoofd tot één idee. Net als alle goede ideeën was het verrassend simpel: ontvoer haar niet

in haar eigen omgeving, breng haar in een omgeving die je zelf hebt gecreëerd. Zij zou tot de tientallen personen moeten gaan behoren die wekelijks vermist raakten. Ze zou simpelweg in Londen moeten verdwijnen, waar het aan de orde van de dag was, en niet in het lommerrijke Sussex, waar het zou kunnen opvallen. Nog beter: ze verveelde zich toch? Geef haar een excuus om iets anders te gaan doen, maak het legitiem en versterk het met een idee of een vooroordeel dat ze al heeft. ‘Levensecht’ modellenwerk voor een catalogus van een postorderbedrijf bracht al die dingen bij elkaar.

Natuurlijk was de uitvoering van het idee heel wat gecompliceerder. ‘Te veel rimram’ zou zijn oude commandant gezegd hebben. Het was een van zijn zwakke punten, de neiging om de uitvoering van zijn plannen te ingewikkeld te maken. Het kwam voort uit zijn liefde voor en obsessie met details en de behoefte om te bewijzen dat hij slimmer was dan zijn tegenstanders. Maar geen enkel onderdeel van zijn plan was irrelevant. Het opstellen van een advertentie was eenvoudig: een brief met een cheque naar de plaatselijke krant, met de kopij erbij. Doordat hij de advertentie tegen betaling door hen liet plaatsen, had hij geen ontwerpstudio nodig. De rekening waar de cheque van afgeboekt kon worden had hij via de post vanaf zijn ‘zakelijke’ adres geopend, een als kantoor ingerichte kamer in een verlopen buurt in het noorden van Londen, waarvan hij de huur contant betaalde. De slonzige verhuurder stelde geen vragen.

Hij had snel wat onderzoek gedaan naar postorderbedrijven met kledingcatalogi: de relevante tijdschriften over handel en persoonlijke investeringen hadden hem voorzien van een lijst met kledingfabrikanten en detailhandelaren die in Engeland gevestigd waren. Hij koos de geschiktste eruit, kocht een paar aandelen en werd beloond met kopieën van hun rapporten, rekeningen en tussentijdse financiële verslagen. Dat hij die had kwam goed uit, zo bleek, want daarmee kon hij de man van Leslie Smith op het juiste moment geruststellen.

Aldus voorbereid had hij de advertentie opgesteld, die acht weken lang om de veertien dagen zou verschijnen. Hij gebruikte voorge-